

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ ΓΙΑ «ΤΑ ΝΕΑ»

Όχι βέτο για Τουρκία

Πιστεύω ότι η Ελλάδα θα πρέπει να εναρμονίσει απολύτως τη στάση της με κείνη των Ευρωπαίων εταίρων μας. Να μην είναι δηλαδή αυτή που θα «βγάλει το φίδι απ' την τρύπα» προς μεγάλη χαρά μερικών - μερικών Ευρωπαίων, που ενώ συμμερίζονται απολύτως τον σκεπτικισμό μας, εντούτοις άλλα λένε δημόσια γιατί έτσι πιστεύουν ότι εξυπηρετείται καλύτερα το δικό τους εθνικό συμφέρον.

Με άλλα λόγια κράτη του μεγέθους και της δύναμης μιας Γερμανίας ή μιας Γαλλίας δεν θέλουν να ζημιωθούν από μια ενδεχόμενη ρήξη με την Τουρκία. Ίσως γιατί εκεί δεν υπάρχουν τόσο παλικαράδες όσοι στη μικρή και ένδοξη χώρα μας, η οποία συστηματικά θεωρεί ύψιστο δείγμα αρετής το να βάξει η ίδια τη θηλειά στο λαιμό της... Με αποτέλεσμα να συρρικνώνονται τα συμφέροντά μας, το κύρος μας, η σοβαρότητά μας αλλά και τα εδάφη μας εξίσου συστηματικά, με μαθηματική ακρίβεια θα έλεγα, από τους χειρισμούς ορισμένων πολιτικών μας, που μια ζωή προτάσσουν το κομματικό συμφέρον του εθνικού.

Του
**Μίκη
Θεοδωράκη**

Γιατί και τώρα, αν ο κ. Σημίτης τελικά οδηγηθεί συνρόμενος, θα έλεγα, σε ένα βέτο, θα το κάνει θεθαίως γιατί πιστεύει ότι διαφορετικά θα το εκμεταλλευτεί η αντιπολίτευση - με πρώτη και καλύτερη την εσωκομματική - σε μια περίοδο κρίσιμη όπως είναι η κάθε προεκλογική περίοδος.

Εντούτοις, τα οφέλη από την ευθυγράμμιση της χώρας μας με τους υπολοίπους εταίρους μας, δηλαδή η αποφυγή του βέτο που μας διαχωρίζει και μας αφήνει έκθετους όχι

μόνο απέναντι στην Τουρκία αλλά και απέναντι στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, είναι τόσο καθαραά και ευδιάκριτα, που απορώ πως μπορεί να υπάρχουν σοβαρά επιχειρήματα που να τα αμφισβητούν.

Σε ένα μονάχα θα σταθώ. Πρέπει ή όχι η Τουρκία να προχωρήσει σε χειρονομίες «καλής θέλησης» πριν από το Ελσίνκι και τι σημαίνει αυτό; Δεν αμφισβητώ το γεγονός ότι μια λεκτική διαβεβαίωση από μέρους της Άγκυρας σχετικά με τα γνωστά εκκρεμή θέματα θα μας ανακούφιζε ψυχολογικά... Και θέλω να τονίζω τη λέξη «ψυχολογικά» γιατί στην ουσία, εάν για οποιονδήποτε λόγο τα πράγματα στραβώσουν, τίποτα δεν εμποδίζει τους Τούρκους υπευθύνους να αναρέσουν τις υποσχέσεις τους.

Αντιθέτως πολύ σοβαρότερες και εγχυρότερες θα είναι εγγυήσεις που θα αποκομίσει η χώρα μας ως προς τα αυτά μείζονα εκκρεμή θέματα, εάν η Τουρκία με την προοπτική της ένταξης στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα δεσμευτεί επισήμως να τηρήσει ένα χρονοδιάγραμμα μέσα στο οποίο οι σχέσεις της με την Ελλάδα θα εισέλθουν σε μια πορεία ομαλοποίησης με ευεργετικά αποτελέσματα για τις χώρες μας και το Κυπριακό και μάλιστα υπό

τον υψηλό έλεγχο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Παράλληλα, σύμφωνα με τις πάγιες θέσεις της Κοινότητας, η Τουρκία πριν γίνει μέλος της (και το πιο πιθανό όχι πριν από 10-15 χρόνια) θα πρέπει να προχωρήσει σε βαθείς τομές στο χώρο του εκδημοκρατισμού και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, γεγονός που επίσης δεν θα πρέπει να μας αφήνει αδιάφορους. Κάθε άλλο θα έλεγα, γιατί είναι για μας μέγα εθνικό όφελος να ενισχύονται θεσμικά στα γειτονικά μας κράτη οι δυνάμεις που πιστεύουν στη δημοκρατία, την ειρήνη και επομένως την αρμονική συνύπαρξη μεταξύ των λαών.

Καταλήγοντας, θα έλεγα ότι θρσκόμασσε μπροστά σε μια ιστορική ευκαιρία για μια δυναμική έξοδο από τη μίζερη θέση ενός αρρωστημένου εθνικισμού που δεν μας βγάζει πουθενά. Αντιθέτως, κάθε μέρα που περνά μιάς απομονώνει ακόμα περισσότερο από τη διεθνή κοινότητα και μας καταδικάζει σε μια μοιρολατρική ακινησία με το φόβο μήπως ορισμένοι επαγγελματίες υπερπατριώτες μιάς κολληθούν τη ρετινιά του «ενδοτικού» για να μην πω του «προδότη»... Τι τους νοιάζει αυτούς αν η εικόνα της χώρας μας συρρικνώνεται, οι φίλοι μας λιγοστεύουν και το κυριότερο, η πατρίδα μας μένει όλο και περισσότερο μόνη και έκθετη στους μεγάλους κινδύνους στους οποίους βασικά την εξέθεσαν τα ίδια αρρωστημένα μυαλά των γνωστών υπερεθνικοφρόνων, των υπευθύνων για όλες τις σύγχρονες εθνικές καταστροφές, από τη Μικρά Ασία έως την Κύπρο...

Ποιος θα πληρώσει το βέτο;

Του

**Παντελή
Καψή**

Αν υπάρχει κάτι στο οποίο συμφωνεί η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων πολιτικών, είναι ότι μακροπρόθεσμα η συμμετοχή της Τουρκίας στις ευρωπαϊκές διαδικασίες θα αποβεί ιδιαίτερα θετική για την Ελλάδα. Κι όμως η Ελλάδα είναι έτοιμη να δώσει βέτο - αυτή μόνη απ' όλα τα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης - στον χαρακτηρισμό της Τουρκίας ως υπό ένταξη χώρας. Το πώς φτάσαμε στα πρόθυρα μιας ακόμα εθνικής... επιτυχίας θα πρέπει ασφαλώς να αναζητηθεί στην πλειοδοσία ανέξοδου πατριωτισμού, από τα κόμματα που ζητούν από την κυβέρνηση να εκμειεύσει εδώ και τώρα παραχωρήσεις από την Τουρκία.

Μιας πλειοδοσίας που υπονομεύει εκ προοιμίου κάθε προσπάθεια αναζήτησης θετικής λύσης στο Ελσίνκι. Σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που μια μερίδα κομματικών-κυβερνητικών στελεχών στο ΠΑΣΟΚ ουσια-

στικά συμβουλεύει τον Πρωθυπουργό να ασκήσει έτσι και αλλιώς βέτο - ανεξαρτητως δηλαδή αλλαγμάτων - προκειμένου να αποφύγει το πολιτικό κόστος εν όψει των εκ-

λογιών του Μαρτίου. Πρόκειται για τα στελέχη εκείνα που έχουν αναγίγει σε λυδία λίθο των πολιτικών τους απόψεων την πίστη θυσία διατήρησης της εξουσίας. Όσο για τους υπόλοιπους, αυτούς δηλαδή που ζητούν την ανάληψη «συγκεκριμένων δεσμεύσεων» από την πλευρά της Τουρκίας, η επιχειρηματολογία τους παρουσιάζει ενδιαφέρον. Λένε λοιπόν πως ναι, ασφαλώς η ένταξη της Τουρκίας στην ευρωπαϊκή οικογένεια θα ήταν θετική - δεν πρόκειται όμως να γίνει ποτέ κι ούτε η Τουρκία το θέλει. Αυτό που επιδιώκει είναι να χαρακτηριστεί απλώς ως «υπό ένταξη» χώρα, προκειμένου να απολαμβάνει των πλεονεκτημάτων που αυτό συνεπάγεται - κοινοτικές επιδοτήσεις - χωρίς όμως και τις δεσμεύσεις κυρίως στον τομέα των ατομικών δικαιωμάτων. Θα μπορούσε κανείς να αντιτάξει μια σειρά από επιχειρήματα σε μία τέτοια άποψη. Αλλά βέβαια σε τελευταία ανάλυση η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι ζήτημα... πίστης. Το τι πραγματικά θέλει η Τουρκία - και πολύ περισσότερο το τι θα πράξει σε πέντε ή δέκα χρόνια - είναι τελικώς κάτι που κανείς δεν μπορεί να το γνωρίζει. Έτσι το πραγματικό ερώτημα που θα πρέπει να απαντηθεί είναι τι σμφέρει την Ελλάδα: μία Τουρκία που επιδιώκει έτσι και για τους τύπους να κρατά ζωντανή την ευρωπαϊκή προοπτική ή μία Τουρκία ξεκομμένη από την Ευρώπη που θα αναζητά ταυτότητα και ρόλο; Για τους περισσότερους πολίτες η απάντηση θα πρέπει να είναι λίγο πολύ αυτονόητη. Δυστυχώς τα αυτονόητα ενίοτε σπανίζουν. Μένει λοιπόν να δούμε τι θα απαντήσει και ο κ. Σημίτης.

kapsis@dolnet.gr